

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Davida Hipšra a soudců Tomáše Foltase a Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **F. L. K. W.**, zastoupen Mgr. Janem Halámkou, LL.M., advokátem se sídlem U Cvičiště 1024/9, Plzeň, proti žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 5. 9. 2023, č. j. 141 A 42/2022-41,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 21. 9. 2022, č. j. KUUK/138190/2022/ZPZ (dále též „napadené rozhodnutí“), žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Kadaň, odboru životního prostředí, (dále též „prvostupňový orgán“) ze dne 30. 6. 2022, č. j. MUKK/28823/2022. Tímto rozhodnutím prvostupňový správní orgán nařídil podle § 28a odst. 1 písm. a) zákona č. 246/1992 Sb., na ochranu zvířat proti týrání, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon na ochranu zvířat“) umístění týraných zvířat žalobce do náhradní péče, a to feny jménem *Anousbka*, plemene německá doga, tmavé barvy s bílou náprsenkou, narozené dne 6. 3. 2018, číslo čipu X, a psa jménem *Winston Catley Ranch*, plemene německá doga, barvy harlekýn, narozeného dne 16. 10. 2020, číslo čipu X.

II.

[2] Žalobce podal proti napadenému rozhodnutí žalobu ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem (dále též „krajský soud“), který ji v záhlaví označeným rozsudkem zamítl. Uvedl, že podmínkou rozhodnutí o zvláštním opatření není pravomocné skončení řízení o přestupku či trestném činu ohledně chování pachatele. Ustanovení § 28a odst. 7 zákona na ochranu zvířat počítá s tím, že přestupkové řízení může být zahájeno až dodatečně

v průběhu řízení o zvláštním opatření. Přitom může i nemusí být zároveň rozhodnuto o přestupku týrání zvířat spolu s rozhodnutím o zvláštním opatření. V projednávané věci bylo přestupkové řízení zahájeno až na podkladě vyjádření krajské veterinární stanice, které obsahovalo podnět k projednání přestupku. Policie ČR zahájila trestní stíhání žalobce ve věci zločinu týrání zvířat. V době vydání prvostupňového i napadeného rozhodnutí nebylo rozhodnuto o trestném činu či přestupku, musely si správní orgány učinit úsudek o závažnosti jednání žalobce a rozhodnout o náhradní péči. K námitkám týkajícím se velikosti chovných prostor soud uvedl, že krajská veterinární správa i správní orgány podrobně popsaly, z jakého důvodu nebylo možné tyto prostory považovat za dostatečné. Stejně tak se ztotožnil se závěrem o nevhodnosti soužití dvou nově pořízených psů se psy, kteří byli žalobci odebráni. Správní orgány při hodnocení správně vycházely z odborných závěrů krajské veterinární správy. Krajský soud dále zjistil, že žalobce neměl v úmyslu ani do budoucna prostředí chovu jakkoli měnit. Ke kondici chovaných psů soud uvedl, že dosud dobrá kondice nově pořízených psů neměla nic společného s tím, jak žalobce v minulosti živil odebrané psy. Navíc se u odebraných psů projevila nedostatečná socializace.

[3] K námitce stran (ne)bezpečnosti venčení psů v okolí domu krajský soud uvedl, že z rozhodnutí správních orgánů a z vyjádření krajské veterinární správy plyne, že okolí domu je pro psy potenciálně nebezpečné. Ani přítomnost žalobce při venčení psů v okolí domu není zárukou, že nemůže dojít k poranění zvířat. Žalobce se v mezidobí ani nepokusil zlepšit prostředí v okolí domu, a ani se k tomu nechystal. Ztotožnil se i se závěrem o nedostatečnosti venčení odebraných psů a o nedostatečnosti úklidu domovních prostor. Za nedůvodné považoval i námitky proti znaleckému posudku, neboť znalec psy osobně vyšetřil po jejich odebrání v útulku. Vzal za prokázané, že k nadměrnému úbytku hmotnosti psů došlo v důsledku dlouhodobého nedostatku ve výživě a chovu zvířat, nikoliv v důsledku onemocnění žalobce covidem.

[4] Krajský soud nesouhlasil s názorem, že by jednání žalobce bylo pouhým excesem. Na základě všech shromážděných podkladů dospěl k závěru o dlouhodobých problémech žalobce při chovu psů plemene německá doga. Poukázal k tomu mj. také na rozsudek německého Správního soudu v Koblenz (*Verwaltungsgericht Koblenz*) ze dne 6. 7. 2016, sp. zn. 2 K 30/16.KO, který je v německém jazyce součástí správního spisu, s tím, že dle údajů ve zmíněném rozsudku mělo být žalobci zabaveno v Německu devět zvířat, přičemž byl žalobce za týrání zvířat i odsouzen a byl mu vydán zákaz chovu zvířat. Zrušení zákazu chovu zvířat se přitom žalobce u německých soudů domáhal opakovaně neúspěšně. Žalobce měl dlouhodobé problémy s chovem německých dog již v Německu, kdy správní orgány v jeho chovu provedly celou řadu kontrol a v Německu probíhalo více správních a soudních řízení týkajících se nedostatečné péče žalobce. Uzavřel, že celá situace působí dojmem, že se žalobce přemístil z Německa do České republiky, kde pokračuje v chovu německých dog, jejichž nákup si zajišťuje přes prostředníky, aby sám nebyl kupujícím. V případě navrácení odebraných zvířat žalobci by nebyla žalobcem zabezpečena řádná péče o odebraná zvířata. Správní orgány rozhodly správně, pokud nestanovily podmínky pro vrácení psů žalobci v rozhodnutí o zvláštním opatření. Správní orgány rozhodly na základě řádně zjištěného skutkového stavu ve prospěch psů, kteří byli žalobci odebráni.

III.

pokračování

[5] Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Namítal, že krajský soud nesprávně převzal argumentaci správních orgánů a jako předběžnou otázku určil, že stěžovatel je pachatelem přinejmenším přestupku týrání zvířat a jeho psi byli týranými zvířaty. Trval na tom, že rozhodnutí o náhradní péči nyní nelze vydat, protože pro vydání tohoto zvláštního opatření musí existovat „týrané zvíře“ a „pachatel“ trestného činu či přestupku. V rámci zachování presumpce neviny však musí správní orgán respektovat, že v řízení doposud nebyl žádný týraný pes, ani pachatel. Pro uložení nápravného zvláštního opatření orgán potřebuje autoritativní rozhodnutí o přestupku. Krajskému soudu nesprávně postačovala argumentace, že na podkladě vyjádření krajské veterinární správy (a uložení zvláštního opatření) dříve či později dojde k odsouzení stěžovatele jako pachatele týrání zvířat. Za absurdní považoval i to, že krajský soud aproboval nestanovení podmínek pro vrácení psů z důvodu, že nebude ani v budoucnu zajištěna řádná péče stěžovatele. Nesouhlasil s tvrzením správního orgánu, že se nikdy nepokusil o zlepšení podmínek chovu. Několik dílčích vytykánych nedostatků, jako byla bezpečnost zahrady pro venčení, intenzita venčení či způsob sanace chovných prostor, je vhodných k tomu, aby k nim naopak byly stanoveny podmínky pro vrácení psů po jejich splnění. Při objektivním posouzení všech okolností měly správní orgány dojít k závěru, že je možné stanovit podmínky pro vrácení psů jejich majiteli.

[6] Nepopíral, že pracovníci kontroly objevili konkrétní problémy a nedostatky, avšak odmítl, že by se jednalo o nedostatky úmyslné a dlouhodobé. Dle jeho názoru byl chovný prostor pro psy dostatečný a závěry krajské veterinární správy nejsou opřeny o žádný zákonný rámec, ani dostatečně vyargumentovány. Citace v odborném vyjádření krajské veterinární správy o potřebě osobního prostoru psa o konkrétní výměře zcela nekoresponduje s povahou německých dog, které jsou pomalé, klidné a většinu dne prospí. Správní orgány nezohlednily, že podlahová plocha chovného prostoru je téměř 68 m², a že tento prostor nyní využívají jen dva psi a že pro případ chovu dalších psů lze využít i další místnosti „velkého patrového domu“. Nadto u psů nebylo shledáno narušení sociálního chování. Jeho psi se nachází vždy tam, kde je on. Vzhledem k tomu, že žije v domě pouze v jedné místnosti, kterou společně sdílejí, jsou psi vždy pouze v jedné místnosti s ním. K narušení psychiky psů pak uvedl, že je zcela pochopitelné, že psi se bez jeho přítomnosti chovají úzkostlivě. Zvláště za situace, kterou si museli projít, kdy byli doma několik dní sami, bez ošetření a následně k nim domů přišla řada cizích lidí a odvedli je z jejich domácího prostředí. Nesouhlasil ani s nedostatečnou sanací chovných prostor. Při kontrole byl zrovna uprostřed úklidu. Ani závěr o nedostatečných výživových podmínkách nemůže obstát, neboť starší fotografie jednoznačně dokládaly jejich normální výživový stav v péči stěžovatele. Zdůraznil, že v Německu nebyl nikdy odsouzen za týrání zvířat nebo odpírání krmení psů. Závěrem uvedl, že správní orgány i krajský soud přehlížely mimořádnost nastalé situace, a to hospitalizaci stěžovatele v nemocnici. V důsledku uvedeného došlo k podvýživě psů a nedostatečné sanaci prostor. Stav, v jakém se psi nacházeli dne 3. 12. 2021, byl naprostým excesem. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

[7] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry uvedenými v rozsudku krajského soudu. Uvedl, že se těmito námitkami zabýval v odůvodnění správních rozhodnutí a vyjádření k žalobě a současně na ně odkázal. Navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

V.

[8] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] Nejvyšší správní soud předně uvádí, že kasační argumentace převážně (jen jinými slovy) opakuje argumenty uvedené již v řízení o odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí a v žalobě. K tomu je třeba zdůraznit, že kasační stížnost je mimořádným opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví (§ 102 s. ř. s.). Kasační přezkum je možný jen v rozsahu, v jakém k tomu stěžovatel formulací kasačních námitek vytvoří prostor. Řízení o kasační stížnosti před Nejvyšším správním soudem nemůže být „*jakýmsi druhým pokusem ještě jednou a z pohledu stěžovatele lépe uvážit o tomtéž*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2019, č. j. 1 Afs 44/2019-41). Účelem řízení o kasační stížnosti není obšírně vyvracet opakující se argumentaci stěžovatele, kterou se již dostatečně zabýval krajský soud v napadeném rozsudku.

[11] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil namítané vadě řízení před správními orgány. Skutkový stav byl zjištěn dostatečně a má oporu ve správním spisu, přičemž při jeho zjišťování nedošlo k žádným vadám, pro které by bylo nutno přistoupit ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí o odvolání. Rozhodnutí správních orgánů nelze považovat za nepřezkoumatelná či jinak vadná. Odpovídají konstantní judikatuře správních soudů (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007-84, ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, ze dne 28. 3. 2013, č. j. 7 As 92/2012-41, ze dne 16. 7. 2014, č. j. 3 As 111/2013-25).

[12] Předmětem sporu je uložení zvláštního opatření v podobě umístění dvou týraných zvířat stěžovatele do náhradní péče bez stanovení podmínek pro jejich vrácení. Důvodem uložení uvedeného opatření bylo dlouhodobé omezování výživy odebraných psů spolu s jejich chovem v nedostatečném prostředí, kde navíc nebyla prováděna řádná očista a sanace. Správní orgány dospěly ke správným a přezkoumatelným závěrům o tom, že podmínky, v nichž stěžovatel odebírané psy choval, byly dlouhodobě nevhodné. Nevhodnost byla shledána primárně v tom, že stěžovatel svým psům dlouhodobě odpíral řádnou výživu (jak bylo patrné z provedených vyšetření) a prostředí, v němž byli chováni, bylo uvnitř domu stísněné, na okolním pozemku pak nebezpečné. Krajská veterinární správa opakovaně provedla místní šetření, při němž byla posuzována jak vhodnost domácích podmínek a čistota prostor, tak fyzický stav odebíraných psů. K uvedenému bylo vypracováno odborné vyjádření. Současně byl vyhotoven znalecký posudek zkoumající jak psychický stav psů, tak opět i stav fyzický. Byly posuzovány mj. reakce psů na podněty, jejich fungování a orientace v cizím prostředí. Stejně tak byl zkoumán jejich fyzický stav, a to jak samotná

pokračování

podvýživa a její trvání, tak zahojené, dříve způsobené rány. Na základě uvedeného dospěly správní orgány k závěru, že vzhledem ke stěžovatelským pochybením, je na místě uložit zvláštní opatření spočívající v umístění zvířat do náhradní péče. Prvostupňový správní orgán oznámil 17. 12. 2021 zahájení řízení o přestupku týrání zvířat dle § 27 odst. 1 písm. b) zákona na ochranu zvířat, kterého se měl stěžovatel dopustit tím, že týral tři psy plemene německá doga (jeden ze tří psů následně v útulku uhynul) ve smyslu § 4 odst. 1 písm. c) bod 1 a § 4 odst. 1 písm. l) zákona na ochranu zvířat. Téhož dne správní orgán rozhodnutím č. j. MUKK/57450/2021 nařídil umístění týraných zvířat do předběžné náhradní péče podle § 28c odst. 1 zákona na ochranu zvířat. Krajská veterinární správa současně podala podnět také Policii České republiky s podezřením na spáchání trestného činu (§ 171 odst. 1 a § 222 odst. 2 zákona č. 141/1961 Sb., trestní řád, ve znění pozdějších předpisů). Prvostupňový správní orgán proto usnesením ze dne 21. 1. 2022, č. j. MUKK/ 3744/2022, předal přestupkovou věc Policii České republiky. V uvedeném postupu a zjištěních zdejší soud neshledal pochybení ani správních orgánů, ani krajského soudu. Závěry, o něž se napadené rozhodnutí opírá, mají oporu ve správním spise i v provedených zjištěních. V kontextu stěžovatelova chování, kdy se v průběhu celého řízení nesnažil situaci jakkoli napravit, a s ohledem na jeho dřívější chování, bylo lze předpokládat, že bude ve vytýkaném jednání pokračovat. Ve správním řízení bylo jednoznačně prokázáno, že se nejednalo o ojedinělý problém stěžovatele, který se v době nemoci nemohl starat o své psy.

[13] Pokud se jedná o odůvodnění velikosti prostor správními orgány, v nichž jsou zvířata chována, žalovaný se touto souvislostí zabýval na str. 6 napadeného rozhodnutí, kde citoval z prvostupňového rozhodnutí, že: *„Jak z vyjádření KVS, tak z výpovědi účastníka řízení při ústním jednání je zřejmé, že psi jsou v zimním období (tedy po dobu několika měsíců) chováni v jedné místnosti a v letním období mimo topnou sezónu ve dvou místnostech. Dle vyjádření KVS ze dne 24. 5. 2022 je využitelná plocha jednoho pokoje 23.92 m² a druhého 17.99 m², ten je však možné využít pouze v letním období, protože není vytápěn. Větší místnost, je vytápěna lokálním zdrojem tepla – krbem. V domě není ústřední vytápění, proto jak účastník vyjádření uvedl při ústním jednání, chová psy během zimního období pouze v jedné místnosti. Zohledňovat fakt, že využívání jedné místnosti je jen dočasné (dle vyjádření účastníka řízení), tedy není na místě. Dle vyjádření KVS je tedy prostor (resp. využitelná plocha) určený k chovu psů 23.92 m² v zimním období a k tomu 17.99 m² v období letním, zdaleka se tedy nejedná o plochu 68 m², jak uvádí účastník řízení.“* Nebylo proto možné stěžovateli přisvědčit, že vypočtená velikost chovných prostor není řádně odůvodněna. Nadto sám stěžovatel ve správním řízení uvedl, že na současném stavu se nechystá ničeho měnit a argumentace, že může prostory rozšířit i do patra, zůstala pouze v rovině tvrzení. Nadto skutečnost, že německé dogy nejsou aktivními psy, neznamená, že nepotřebují dostatečný prostor.

[14] Podle § 28a odst. 1 písm. a) zákona na ochranu zvířat platí, že *„na návrh krajské veterinární správy může obecní úřad obce s rozšířenou působností správním rozhodnutím nařídít a zajistit umístění týraného zvířete do náhradní péče.“*

[15] Podle § 28a odst. 7 zákona na ochranu zvířat platí, že *„pokud je zahájeno správní řízení o zvláštním opatření, zahájí obecní úřad obce s rozšířenou působností vždy také řízení o přestupku; to neplatí, jestliže bylo zahájeno v dané věci trestní řízení. Rozhodnutí o zvláštním opatření nelze vydat, pokud je závažnost přestupku tak nízká, že je pokuta, která by měla být nebo byla zároveň uložena, na dolní hranici sazby stanovené za daný přestupek.“*

[16] Výše citované ustanovení § 28a odst. 7 bylo do zákona na ochranu zvířat vloženo zákonem č. 359/2012 Sb., v jehož důvodové zprávě se ke zmíněnému ustanovení uvádí, že *„zvláštní opatření není sankce. Zvláštní opatření je nápravným opatřením. Proto vedle správního řízení o zvláštním opatření musí vždy také probíhat řízení o správním deliktu (jiném správním deliktu nebo přestupku). Pouhé provedení zvláštního opatření není potrestáním pachatele deliktu.“*

[17] Podle § 24a odst. 3 zákona na ochranu zvířat si *„obecní úřad obce s rozšířenou působností vyžádá v řízení o přestupku odborné vyjádření krajské veterinární správy, které je pro toto řízení závazné. Je-li řízení zahájeno z podnětu krajské veterinární správy a součástí podnětu je i odborné vyjádření, další odborné vyjádření se nevyžaduje.“*

[18] Kasační soud je ve shodě s krajským soudem přesvědčen, že podmínkou rozhodnutí o zvláštním opatření (zde náhradní péči) není pravomocné skončení řízení o přestupku či trestném činu ohledně chování pachatele, které je zároveň podkladem (důvodem) pro řízení o zvláštním opatření. Zákon na ochranu zvířat počítá s tím, že přestupkové řízení může být zahájeno až dodatečně v průběhu řízení o zvláštním opatření. K tomu shora citovaná úprava počítá s tím, že je zde *„pokuta, která by měla být nebo byla uložena“*, resp. předjímá, že pokuta byla nebo teprve má být uložena. To samo o sobě vypovídá, že může být rozhodnuto o zvláštním opatření dříve, než je rozhodnuto o přestupku a uložení pokuty za tento přestupek. V posuzované věci nastala právě tato situace, přičemž zvláštní opatření bylo vydáno na podkladě odborného vyjádření, podle kterého se jedná o týrání tří zvířat (německých dog). Odborné vyjádření krajské veterinární správy v řízení o vydání rozhodnutí o zvláštním opatření podle § 28a zákona na ochranu zvířat, může sloužit jako důkazní prostředek. V něm podléhá zásadě volného hodnocení důkazů. Nelze proto přisvědčit námitkám stěžovatele, že pro uložení zvláštního opatření je třeba *„týraného zvířete“* a *„pachatele“* ve smyslu pravomocného rozhodnutí o spáchání přestupku, popř. trestného činu. Vzhledem k tomu, že v době vydání prvostupňového i napadeného rozhodnutí nebylo rozhodnuto o trestném činu či přestupku týrání zvířat stěžovatelem, musely si správní orgány učinit úsudek o závažnosti jednání stěžovatele. Lze dodat, že ve smyslu § 28a odst. 7 zákona na ochranu zvířat nelze nařídít zvláštní opatření za situace, kdy by se jednalo o málo závažné přestupkové jednání. Z odůvodnění prvostupňového i napadeného rozhodnutí je zřejmé, že oba správní orgány považovaly jednání stěžovatele spočívající v týrání zvířat za velmi závažné. Je nesporné, že za této situace správní orgány jednají neprodleně, aniž by vyčkávaly, zda skutečně bude stěžovatel za daný trestný čin odsouzen.

[19] Podle § 28b odst. 1 zákona na ochranu zvířat *„rozhodnutí podle § 28a odst. 1 písm. a) musí kromě obecných náležitostí stanovených správním řádem obsahovat také stanovení podmínek k zabezpečení ochrany zvířete, po jejichž splnění bude zvíře vráceno vlastníkovvi zvířete. Obecní úřad obce s rozšířenou působností může na základě podnětu vlastníka rozhodnout o ukončení provádění zvláštního opatření a o navrácení zvířete vlastníkovvi. Obecní úřad obce s rozšířenou působností rozhodne o navrácení zvířete vlastníkovvi na základě odborného vyjádření krajské veterinární správy, která posuzuje splnění podmínek uvedených ve větě první.“*

[20] Podle § 28b odst. 2 zákona na ochranu zvířat *„ustanovení odstavce 1 se nepoužije, pokud po posouzení všech okolností případu nelze předpokládat, že dojde k nápravě pachatele, a zároveň je nepochybné, že nebude v budoucnosti zabezpečena řádná péče o zvíře.“*

pokračování

[21] K námitce nestanovení podmínek pro vrácení zvířat Nejvyšší správní soud stručně uvádí, že stěžovatel vytýkaným způsobem jednal opakovaně, přičemž potíže s chovem psů jsou patrné již od roku 2014, kdy byly prováděny kontroly chovu stěžovatele v Německu (kde mu byl následně zakázán chov). Za této situace je nepochybné, že v případě navrácení odebraných zvířat stěžovateli by jím nebyla zabezpečena řádná péče o odebraná zvířata. Současně nelze předpokládat ani jeho nápravu, neboť nadále zastává názor, že se o psy dobře staral a není třeba v péči o ně cokoli měnit. Shodně s krajským soudem je Nejvyšší správní soud přesvědčen, že dodatečné tvrzení stěžovatele, že je ochoten vyhovět požadavkům správních orgánů na stanovení podmínek pro chov, je účelové a nevěrohodné, a to s ohledem na doposud zjištěné skutečnosti. Správní orgány nijak nepochybily, jestliže nestanovily podmínky pro vrácení psů stěžovateli v rozhodnutí o zvláštním opatření, jelikož byl naplněn § 28b odst. 2 zákona na ochranu zvířat.

[22] Na uvedeném nemohlo nic změnit ani to, že byl stěžovatel v době kontroly dne 3. 12. 2021 hospitalizován v nemocnici (v období od 1. 12. 2021 do 7. 12. 2021). V případě nevhodného chovu se jednalo o dlouhodobý stav týraných psů, který se v době hospitalizace sice zhoršil, neboť psům nebyla poskytnuta patřičná péče, avšak nebyl touto událostí způsoben. Stěžovatel dlouhodobě zanedbával péči o psy, a to bez ohledu na svůj zdravotní stav. Pokud tedy namítal, že se jednalo pouze o exces způsobený jeho zdravotním stavem a hospitalizací, Nejvyšší správní soud odkazuje na bod 60 a násl. napadeného rozsudku, v nichž je velmi podrobně rozepsáno, že se stěžovatel obdobného jednání nedopustil poprvé. Skutečnost, že nebyl v zahraničí odsouzen za trestný čin týrání zvířat, neznamená, že se nedopustil jiného protiprávního jednání, resp. že nechoval psy dlouhodobě v nevhodných podmínkách.

[23] Krajský soud řádně odůvodnil své závěry a zdejší soud na jeho závěry v podrobnostech odkazuje, aby neopakoval již jednou vyřčené. Ze shora uvedených důvodů kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[24] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. června 2024

David Hipšr
předseda senátu